

Pak ovšem nemůže st-l ze zmíněného oběžníku dovozovati žádný právní nárok a je také zcela irrelevantní, zda jiným profesorům nový převod podle něho byl povolen či nikoli.

Č. 10.029.

O b e c n í d á v k y: Pokuty, uložené straně podle pravidel o dávce z útraty v přepychových místnostech, pro nevybírání dávky nemají povahu trestů policejních, ale jsou administrativními prostředky donucovacími.

(Nález ze dne 26. září 1932 č. 3020/30.)

P r e j u d i k a t u r a: Boh. A 9543/31.

V ě c: Josef H. v L. proti zemskému úřadu v Praze o obecní dávku z útraty v přepychových místnostech.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Patnácti nálezy městské rady v Liberci z let 1926—1928 byl st-l uznán vinným přestupkem §§ 4, 5 a 6 pravidel o dávce z útraty v přepychových místnostech a odsouzen podle § 10 uvedených pravidel a § 86 obec. zřízení libereckého k peněžitým trestům po 200 Kč, resp. v jednom případě k pokutě 100 Kč ve prospěch chudinského fondu, v případě nedobytnosti k trestu vězení v trvání po 20 dnech, resp. 10 dnů, z důvodu, že konaným šetřením a st-lovým doznáním bylo zjištěno, že ve svém podniku nevybírá dávky z útraty v přepychových místnostech, ačkoliv podnik jeho městská rada v Liberci ve smyslu dávk. pravidel dávce podrobila.

Odvolání z nálezů oněch podaná byla vesměs usneseními obecního zastupitelstva v Liberci zamítnuta. Rovněž další odvolání zamítl žal. zemský úřad nař. rozhodnutím z těchto důvodů: »Pokud jde o formální námitky, nemohou vésti k vyhovění stížnosti, neboť není předpisu, který by ukládal orgánům města Liberce ve věcech samostatné působnosti připojovati k rozhodnutím poučení o opravných prostředcích. Chybné poučení připojené k trestním výměrům pak neprojevalo nepříznivého vlivu na posici st-lovu a vada ta jest tedy zhojena. Hledíc k ustanovení § 3 odst. 2 pravidel, jest nerozhodno, zda podnik st-lův byl dávce pravoplatně podroben čili nic. O opětovém potrestání téhož jednání nemůže býti řeči jednak proto, že v každém případě jde o potrestání téhož jednání, nevybírání dávky st-lem v jiný den, jednak jde tu o donucovací prostředek, jímž, třeba-li opětovně, plnění povinnosti se vynucuje tak dlouho, až se podrobí. Pokud jde o výtku nedostatečného odůvodnění, poukazuje se na ustanovení § 80, odst. 1 a 2 vl. nař. č. 8/28. Ani věcné námitky nejsou oprávněny, neboť pro uložení pokuty pořádkové stačí již, že st-l dávky nevybíral, ač podnik jeho byl dávce, třeba nepravoplatně, podroben, čímž se dopustil porušení povinností stanovených v §§ 4 až 6 výběr. pravidel, jež podle § 10 pravidel může býti stiháno pořádkovou pokutou. Okolnosti, jež st-l uvádí na svou omluvu, nemohou jej zbaviti povinnosti vybírati dávku a není důvodu prováděti důkazy st-lem nabídnuté. Vzhledem k opětovnému zanedbání povinnosti nelze ani výši pokuty snížit.

O stížnosti uvážil nss toto: — — —

Stížnost namítá, že uložení pokut je nezákonné, poněvadž st-l pro odpor svých hostů bez ohrožení své hospodářské existence dávku vybírat nemohl, a tato okolnost je podle analogie trest. zák. důvodem vylučujícím trestnost. V souvislosti s tím vytýká jako vadu řízení, že o námitce nemožnosti vybírat dávku nebylo konáno šetření a nebyly provedeny důkazy st-lem v tom směru nabídnuté.

Námítky ty neshledal nss důvodnými. I kdyby bylo možno uznati, že — jak stížnost zřejmě za to má — jest na trestání přestupků policejních užiti analogicky předpisů zákona trestního, neplynulo by z toho nic pro dnešní spor. Neboť pokuty uložené st-li na základě § 10 dávk. prav. nemají povahy trestů policejních, jak za to má st-l a jak nesprávně naznačuje také § 10 prav. poukazem na ustanovení § 86 měst. statutu libereckého, nýbrž jsou — jak plyne z § 43 odst. 1 bodu 7 a odst. 2 ob. fin. nov. č. 329/21 a jak žal. úřad zcela správně zdůrazňuje — pokutami pořádkovými, t. j. administrativním prostředkem donucovacím, který má povahu od policejního trestu podstatně odlišnou, takže naň nelze užiti ani předpisů o trestání přestupků policejních (srov. také Boh. A 9543/31).

Paragraf 10 odst. 2 dávk. prav. připouští pořádkové pokuty pro každou kontravenci, pokud nespadá pod ustanovení odst. 1. St-l nepopírá, že jeho podnik podle § 3 prohlášen byl za podrobený dávce. Podnikatel takového podniku je podle § 4 povinen vybírat dávku. St-l této povinnosti neplnil, a byla proto obec oprávněna pro toto jednání, odporující pravidlům, ukládati mu pořádkové pokuty. St-l mohl by se ovšem proti tomuto donucování brániti námitkou, že mu absolutně nebylo možno dávku vybírat. Avšak takové absolutní nemožnosti st-l netvrdí, bráně se pouze tvrzením, že hosté se zdráhali dávku platiti a že bez ohrožení své hospodářské existence nemohl dávku vybírat, resp. odváděti. Tato okolnost není však dávk. pravidly uznána za důvod zprošťující povinnosti platiti dávku a nemůže tedy s úspěchem býti namítána proti ukládání pořádkových pokut pro nevybírání dávky.

Je-li však uvedená okolnost podle pravidel dávkových pro povinnost st-lovu vzešlou mu z rozhodnutí obecního zastupitelstva, jímž podnik jeho prohlášen za podrobený dávce, irrelevantní, pak není ani vadou řízení, že nebyla v tom směru konána šetření a nebyly provedeny důkazy jím nabídnuté.

Pokud se týče výše uložených pokut, nemají dávk. pravidla žádného ustanovení, jímž by za určitých předpokladů straně dán byl nárok na snížení pokuty. Není tedy porušením st-lova práva (§ 2 zák. o ss), jestliže úřad žádané snížení pokuty mu odepřel. Že by uložené pokuty přesahovaly maximální výši pro takové pokuty snad stanovenou, stížnost netvrdí.

Č. 10.030.

O b e c n í d á v k y. — Ř í z e n í p ř e d n s s - e m: * Okolnost, že nss pro nezákonnost zrušil rozhodnutí vlády o rozloučení obce ve dvě nové samostatné obce, není důvodem pro vrácení obecní dávky, jež byla předepsána a vybrána jednou z nově vzniklých a skutečně ustavených obcí v době, kdy zrušovací náleznss-u nebyl ještě správními úřady proveden.

(Nález ze dne 26. září 1932 č. 12.510/30.)